

2) Zarzut drugi: Naruszenie zasady proporcjonalności

Wskazana zasada wymaga, aby wysokość opłat administracyjnych nakładanych przez stronę pozwaną pozostawała w odpowiednim stosunku do wykonanych przez nią świadczeń. Skarżąca utrzymuje, że tak nie było, o czym świadczą ma porównanie wysokości opłaty wynoszącej 20 700 EUR z zakresem rzeczywiście wykonanych przez stronę pozwaną świadczeń administracyjnych.

3) Zarzut trzeci: naruszenie ogólnej zasady równości

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że zróżnicowanie wysokości opłaty administracyjnej w zależności od wielkości przedsiębiorstwa skutkuje niedozwolonym zróżnicowanym traktowaniem. Ponadto strona pozwana naruszyła zasadę równości poprzez zmianę swej praktyki administracyjnej, traktując skarżącą nierówno względem innych podmiotów ubiegających się o rejestrację, którym strona pozwana umożliwiła wprowadzanie korekt dotyczących wielkości przedsiębiorstwa również po otrzymaniu numeru rejestracyjnego, w celu uniknięcia nałożenia opłaty administracyjnej.

4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady pewności prawa i naruszenie prawa do dobrej administracji

Chociaż strona pozwana stwierdziła, że prawidłowe określenie wielkości przedsiębiorstwa jest zadaniem trudnym, nie przyznała ona stronie skarżącej — naruszając w ten sposób prawo do dobrej administracji — możliwości skorygowania danych bez ponoszenia opłaty administracyjnej.

5) Niedozwolone delegowanie na stronę pozwaną kompetencji prawodawczych

Artykuł 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 upoważnia stronę pozwaną do nakładania opłaty administracyjnej, nie określając jednocześnie jej szczegółowych uprawnień w tym zakresie, w tym granic opłaty. Według strony skarżącej jest to równoznaczne z niedozwolonym delegowaniem na stronę pozwaną kompetencji prawodawczych.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107 z 17.6.2008, s. 6)

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2012 r. — Khwanda przeciwko Radzie**(Sprawa T-178/12)**

(2012/C 174/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mahran Khwanda (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: S. Jeffrey i S. Ashley, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do decyzji wykonawczej Rady 2012/37/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 19, s. 33) w zakresie, w jakim odnosi się on do skarżącego;

— stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 55/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. w sprawie wykonania art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 19, s. 6) w zakresie, w jakim odnosi się on do skarżącego;

— stwierdzenie, że art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1 decyzji Rady 2011/782/WPZiB (¹) nie ma zastosowania do skarżącego;

— stwierdzenie, że art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 36/2012 (²) nie ma zastosowania do skarżącego;

— uznanie, że stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do decyzji Rady 2012/37/WPZiB oraz pkt 22 załącznika do rozporządzenia Rady (UE) nr 55/2012 wywiera skutek natychmiastowy; oraz

— obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego,

— że w przypadku skarżącego nie zostały spełnione materialne kryteria wskazania w ramach zakwestionowanych środków, gdyż brak jest podstawy prawnej lub faktycznej dla jego wskazania, oraz że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie w tym względzie; ponadto Rada wskazała skarżącego na podstawie niewystarczających dowodów;

— że skarżący przedstawił rzetelne dowody na poparcie podnoszonych okoliczności i że w rzeczywistości podjął aktywne działania w celu zapobieżenia uzyskaniu przez siłę prorządowe dostępu do floty autobusów Kadmous Transport. Natomiast Rada nie przedstawiła dowodów wystarczających do podważenia tych twierdzeń.

2) Zarzut drugi dotyczący tego,

— że wskazanie skarżącego nastąpiło z naruszeniem przysługujących mu praw człowieka i podstawowych wolności, w tym prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz do poszanowania jego mienia, lub z naruszeniem zasady proporcjonalności.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego,

— że Rada w każdym razie naruszyła wymogi proceduralne dotyczące: a) indywidualnego powiadomienia skarżącego o jego wskazaniu; b) podania odpowiednich i dostatecznych powodów umieszczenia go w wykazie; c) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

(¹) Dz.U. L 319, s. 56.

(²) Dz.U. L 16, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Bateni przeciwko Radzie

(Sprawa T-181/12)

(2012/C 174/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Naser Bateni (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Kienzle i M. Schlingmann)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego;

— obciążenie Rady kosztami postępowania, w szczególności nakładów poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

1) Zarzut pierwszy: Naruszenie praw skarżącego do obrony

— Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej obrony i w szczególności wymóg uzasadnienia poprzez brak podania wystarczającego uzasadnienia dla umieszczenia nazwiska skarżącego w załączniku IX zaskarżonego rozporządzenia.

— Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym poprzez brak udzielenia mu przewidzianej w art. 46 ust. 3 i 4 zaskarżonego rozporządzenia możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie umieszczenia skarżącego w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami i w związku z tym doprowadzenia do ponownego rozpatrzenia tej kwestii przez Radę.

2) Zarzut drugi: Brak powodów umieszczenia skarżącego w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami

— Powody przedstawione przez Radę w odniesieniu do umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami nie pokazują na jakiej dokładnie podstawie prawnej oparła się Rada.

— Działalność, którą skarżący wykonywał jedynie do marca 2008 r. nie mogła stanowić uzasadnienia dla umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami w grudniu 2011 r.

— Działalność skarżącego jako prezesa zarządu Hanseatic Trade Trust & Shipping (HTTS) GmbH nie uzasadnia umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami w szczególności dlatego, że Sąd UE stwierdził nieważność rozporządzenia nr 961/2010 (¹) w zakresie, w jakim dotyczyło ono HTTS.

— Sama okoliczność, że skarżący był prezesem zarządu brytyjskiej spółki, która w międzyczasie została rozwiązana, nie uzasadnia wniosku, że zachodzi jedna z wymienionych w art. 23 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia podstaw umieszczenia go w wykazie osób, organów i podmiotów objętych sankcjami.

3) Zarzut trzeci: Naruszenie prawa podstawowego skarżącego do poszanowania własności

— Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnione naruszenie podstawowego prawa własności, ponieważ w związku z niewystarczającym uzasadnieniem Rady, nie może on zrozumieć, z jakich względów został umieszczony w tym wykazie.

— Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami jest oczywiście nieodpowiednie dla realizacji celów zamierzonych w zaskarżonym rozporządzeniu i stanowi poza tym nieproporcjonalną ingerencję w jego prawo własności.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1).